

РЕШЕНИЕ

№ 365

гр. Благоевград, 14.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на седемнадесети май през
две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надя Узунова
Членове: Миглена Йовкова
Габриела Тричкова

при участието на секретаря Теофания Лазова
като разгледа докладваното от Надя Узунова Въззивно гражданско дело №
20221200500248 по описа за 2022 година

Производството е образувано по въззивна жалба, подадена от В. ХР. ХР. против решение № 906196/24.2.2022 г., постановено по гр.д № 3208 по описа за 2019 г. на РС-Благоевград, в частта, с която са отхвърлени предявените от него искове за заплащане сумата от 4 774, 66 лв. и от 8 465,63 лв., както и в частта, с която той е осъден да заплати на „Солапро Кънстракшън“ , АД сумата, представляваща разлика над размера от 1540,82 лв. до уважения от 2 364,79 лв.

В жалбата се сочи, че решението в атакуваните части е незаконосъобразно и необосновано.

Въззимаемият оспорва жалбата като неоснователна съотв. решението на РС счита за законосъобразно.

БлОС счита, подадената жалба за допустима. Подадена е от лице с правен интерес, срещу подлежащ на атакуване съдебен акт, в предвидения в закона двуседмичен срок.

С решението в атакуваните му части са отхвърлени предявените от В. ХР. ХР. искове против „Солапро Кънстракшън“, АД за заплащане сумата от 4 774, 66 лв., представляваща командировъчни дневни пари за периода 12.3.19 г.-2.6.2019 г.; на сумата от 8 465,63 лв., представляваща невъзстановени разходи за гориво, дневни пари, изплатени на останалите служители, работещи при ответника, както и други разходи свързани с естеството на работата, извършени от ищеца по време на командироването му, както и в частта, с която е уважен насрещния иск, предявен от „Солапро

Кънстракшън“ , АД против В. ХР. ХР. за сумата, представляваща разлика над размера от 1540,82 лв. до уважения от 2 364,79 лв., представляващи средства предадени на ищеца като на отчетник, но неотчетени от него.

Според БлОС решението на РС е постановено по допустими искове.

За да се произнесе по доводите в жалбата, БлОС въз основа на тезите на страните, закона и събраните по делото доказателства, счита за установено следното от фактическа и правна страна:

Страните нямат доводи срещу приетото от РС, установяващо се от събраните доказателства, че ищецът В.Х. е сключил трудов договор № 196/7.2.2019 г. с ответника „Соларпро кънстракшън“, АД, съгласно който е назначен на длъжността „Технически ръководител“. Не се спори, че с допълнителни споразумения едното под № 364 от 8.3.2019 г. и следващо под № 431 от 8.5.2019 г. В. Х. е командирован на работа в Унгария за изграждане на фотоволтаични електроцентрали за периода 9.3.2019 г. - 31.10.2019 г. В допълнителните споразумения изрично е посочено като основание за подписването им „... чл. 119 КТ във вр. с чл. 121а от КТ и чл. 2, ал. 1 т. 1 от Наредба за условията и реда на командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги ...“

Ищецът претендира на основание чл. 215 от КТ заплащане на 4 774, 66 лв. командировъчни, формиращи се от дължимите му се суми за дневни за част от периода на командироването му, а именно за периода 9.3.2019 г. - 30.6.2019 г., в съответствие визираните за дневни стойности в Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина /НСКСЧ/.

Претенцията му е неоснователна.

Според чл. 215, ал. 1 от КТ при командироване по чл. 121, ал.1 работникът или служителят има право да получи освен brutното си трудово възнаграждение още и пътни, дневни и квартирни пари при условия и в размери, определени от Министерския съвет.

Във следващата ал. 2 е посочено, че при командироване по чл. 121а, ал. 1, т. 1 КТ и при изпращане по чл. 121а, ал. 2, т. 1 работникът или служителят има право да получи освен brutното си трудово възнаграждение още и пътни пари при условия, определени в наредбата по чл. 121а, ал. 8.

Видно от допълнителните споразумения, за което те са подписани е, че ищецът В.Х. е командирован в чужбина по чл. 121а КТ. В същите е уговорено възнаграждението, условията за плащане на пътните и квартирни разходи.

При командироване на работници или служители в случаите на чл. 121а, ал. 1, т. 1 от КТ страните имат възможността именно с допълнителни споразумения да могат да се споразумяват за изменение на съществуващото между тях трудово правоотношение за срока на командироването, каквато възможност е визирана и в чл. 2, ал. 1 Наредба за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги /НУРКИРСРПУ/, издадена на основание ал. 8 от чл. 121а от КТ.

В чл. 1 от Наредбата е постановено, че с нея се уреждат условията и

редът за командироване и изпращане на работници и служители по смисъла на чл. 121 а от КТ, а в чл. 2, ал. 2 е посочено съдържанието на допълнителното споразумение, като изрично е визирана и необходимостта от данни за финансовите условия на командироването.

Именно предвид правната възможност за сключване на допълнителни споразумения към трудовия договор при командироване в чужбина, в чл. 215 от КТ са различни и предпоставките по ал. 1 и по ал. 2 за заплащане на дневни. В случая поради сключване на допълнителни споразумения за командироване на ищеца претендираните от него дневни по Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина /НСКСЧ/ не се дължат. Както и РС правилно е приел НСКСЧ за настоящия случай е неприложима. Поради несъстоятелност на довода в жалбата за обратното, решението в тази му част, с която е отхвърлено искането за присъждане на ищеца на командировъчни за дневни по НСКСЧ следва да се потвърди.

По отношение отхвърляне на претенцията му по чл. 59 от ЗЗД за сумата от 8 465,63 лв., представляваща разходи за гориво, дневни пари, изплатени с негови лични средства на останалите служители, работещи при ответника, както и на други платени разходи, свързани с естеството на работа, жалбата също е неоснователна.

По повод тази претенция ищецът твърди, че е имало устна уговорка между него и работодателя да заплаща със собствени средства тези суми и след направен от него отчет да му се възстановяват.

В жалбата сочи, че задължение да извърши плащане на тези суми той няма, но след като го е направил, и то е във връзка с естеството на работата на ответника, то последния се е обогатил спестявайки ги.

РС е приел, че от документите, представени от ищеца в подкрепа на твърденията си по този иск – фискални бонове, разписки и др., не е видно, че сумите са платени от него, нито че плащането е осъществено с негови лични средства. Затова и повтаряне в жалбата на сочените от ищеца пред РС в исковата молба факти и твърдения, според БлОС не е достатъчно да обосноват друг извод. По повод визираните в жалбата като несъобразени от РС показания на разпитаната за свидетел майка на ищцата – К. Х.а, която заявила, че с лични средства ищецът /нейният син/ е финансирал дейността на дружеството, като разходите му били възстановявани до м. април 2019 г., но не и след това, БлОС счита, че не следва да се кредитират. Те противоречат на установения факт, че предварително на Х. са давани пари, които той впоследствие е отчитал. Този факт е установен от авансовите отчети, които е изготвял самия ищец, в които фигурира и неговия подпис и в които е отразено конкретни дати на получавани от него суми от работодателя преди извършването на отчета, което съответства на показанията на главния счетоводител на дружеството. Нещо повече дори да се приеме за доказана тезата на ищеца, че е плащал със собствени средства, които впоследствие са му възстановявани, то очевидно е, че за всяка от сумите, формираща претенцията му, следва да докаже, за което той доказателства не ангажира, че всяка една сума е платена и то е във връзка с естеството на работата на

ответника-работодател в Унгария. Затова решението на РС, с което е отхвърлил претенцията на ищеца за осъждане на ответника да му плати сумата от 8 465,63 лв. е законосъобразно, поради което следва да се потвърди. В допълнение не се доказва и първоначалното твърдение на ищеца за устна уговорка с ответника да плаща със собствени средства, като няма и твърдение с кое конкретно лице е договорил такава.

По повод жалбата срещу решението на първоинстанционния съд в частта, с която Х. е осъден на основание чл. 207, ал. 1 от КТ да заплати на ответника сумата, представляваща разлика над размера от 1540,82 лв. до уважения от 2 364,79 лв., решението също е законосъобразно.

Разпоредбата на чл. 207, ал. 1, т.2 КТ регламентира правото на работодателя да претендира обезщетение за вреда, причинена му от работник или служител, на когото като трудово задължение е възложил да събира, съхранява, разходва или отчита парични или материални ценности.

За целта, в тежест на работодателя е да установи кумулативното наличие на предпоставките, а именно - наличие на трудовоправни отношения със служителя, по силата на които служителят заема отчетническа длъжност; и наличието на вреда.

В тежест на работника (отчетника) е да обори презумпцията че същата е причинена от него или по негова вина, като установи, че не е причинил вредата.

РС въз основа на изготвените и подписани от ищеца В.Х. авансови отчети и затова обосновано е приел за получени от него суми, само фигуриращите за такива в отчетите и в доказвания, от графологическата експертиза негов подпис върху приемо предавателния протокол от 1540,82 лв., както и неоспорения подпис върху РКО от 09.5.2019 г. за получени от Х. 823 лв. /200 лв. и 390 евро с легова равностойно 623,97 лв./ Въз основа на тях и допълнителното заключение на вещото лице, в частта му, в която експертът при изчисленията си е съобrazilо само подписаните от ищеца авансови отчети, следва, че е обоснован и направения от РС извод за получена от ищеца, но неотчетена от него сума в размер на 2 364,79 лв. в т.ч. и за частта от нея в размер на 823 лв. Доводи в жалбата, с които да се опровергават изводите на РС няма.

Поради изложеното за неоснователност на жалбата решението в атакуваните части следва да се потвърди.

На въззиваемия следва да се присъдят разноски от 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от изложеното и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, БлОС

РЕШИ:

Потвърждава решение № 906196/24.2.2022 г., постановено по гр.д № 3208 по описа за 2019 г. на РС-Благоевград, в частта, с която са отхвърлени предявените от В. ХР. ХР. икове против „Солапро Кънстракшън“ , АД за

заплащане сумата от 4 774, 66 лв. и от 8 465,63 лв., както и в частта, с която е уважен насрещния иск, предявен от „Солапро Кънстракшън“ , АД против В. ХР. ХР. за сумата, представляваща разлика над размера от 1540,82 лв. до уважения от 2 364,79 лв.

Осъжда В. ХР. ХР., с ЕГН ***** да заплати на „Солапро Кънстракшън“ , АД, с ЕИК ***** разноси за настоящата инстанция в размер на 100 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховен касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____